

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa B. Spółki z o.o. z siedzibą w W. obecnie Syndyka masy upadłości B. Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
przy udziale zainteresowanej A. G.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. Nie obciąża masy upadłości B., Spółki z o.o. kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację B., Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 14 sierpnia 2014 r., oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2013 r. Zaskarżoną decyzją ustalono, że zainteresowana A. G., jako wykonująca na rzecz spółki pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlega obowiązkowym

ubezpieczeniom emerytalno-rentowym i wypadkowemu, a spółka - jako płatnik - jest zobowiązana do opłacenia z tego tytułu składek.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowaną i spółkę - firmę usługową - łączyła umowa o wykonanie partii zestawów promocyjnych zamówionych przez producenta chemii gospodarczej C., nazwana umową o dzieło, przy czym czynności wykonawczyń polegały na konfekcjonowaniu i pakowaniu produktów kosmetycznych według schematu ustalonego przez zamawiającego.

Sąd Apelacyjny zważył, że czynności wykonawcze podejmowane w ramach umowy nie są charakterystyczne dla umów rezultatu, lecz właściwe dla umów starannego działania i wbrew nazwie „umowa o dzieło” zakwalifikował je jako umowy o świadczenie usług, a w konsekwencji – oddalając apelację – stwierdził obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Skargę kasacyjną płatnika oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w wyniku bezzasadnego pominięcia i nie przeprowadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez Sądem pierwszej instancji oraz nierozpoznanie postanowień Sądu I instancji oddalających wnioski dowodowy w tym przedmiocie. Naruszenie prawa materialnego poparto stwierdzeniem, że strony nie były zobowiązane w umowie do sprecyzowania w sposób indywidualizowany konkretnego dzieła, a doprecyzowały to w drodze wzajemnych ustaleń, oraz że ustalenia faktyczne powinny prowadzić do wniosku, że wnioskodawcę z zainteresowaną łączył stosunek prawny odpowiadający przedmiotowo istotnym elementom umowy o dzieło.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymieniono przyczyny ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy gotowy zestaw promocyjny produktów kosmetycznych obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw, tj. od złożenia

kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy”.

Podniesiono też, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów art. 378 § 1, 227 w związku z 217 k.p.c. oraz art. 380 w związku z 378 § 1 k.p.c.

Organ ubezpieczeń społecznych wniosł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie niniejszej postawiono wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze wskazaniem między innymi na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże sformułowano w nim zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji, ustalono bowiem, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowaną, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Nie można pomijać, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca

2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na obrazę przepisów postępowania nie jest trafne, gdyż z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, iż ta podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.